

DRUHÝ DOPIS Z KONGA : VEZENÍ, KONZISTI SKAUTI A NOVA BILA TVAR

Zdravím všechny podruhé z Konga ! Píšu opět bez háčku a čarek, a vypadá to, že to tak zůstane až do konce mého pobytu tady. Můj notebook se totiž rozhodl vypovědět službu hned po příjezdu, a tak jsem zůstala bez něj (upřímně, zas tak moc mi nechybí) a tudíž i bez české klávesnice. No co už ☺.

Od chvíle, co jsem přijela, čas ubíhá každý den rychleji. Mám dojem, že první dva týdny tady trvaly nekolikanásobně déle než ten další měsíc a půl až do dneska. Nevím, čím to je. Každopádně je úplně pořád co dělat – jako asi všude. Občas je těžké vysvětlit klukům, malým i těm větším, že v jedenáct večer jim opravdu nemůžu vysvětlovat porovnávání zlomků a že chtějí jít spát. Je to prostě nevyrovnáno – já jsem jenom jedna a jich je tolik. Všichni mají pocit, že jsem tu jenom pro ně, což je pravda, ale nemůžu se venovat naplno každému. Tak z toho občas pramení nějaké problémy, kluci jsou nastvání, já unavená..ale nastěsti nám sem v první půlce října přibyla nová dobrovolnice z Belgie, sice jenom na měsíc, ale tak lepší než nic, že – a tak se pozornost kluků může rozdělit mezi dvě dobrovolnice, což je, musím říct, celkem poznat ☺ Taky si občas člověk může jen tak popovídat, postezovat si na všechny ty nepravdělnosti, co se udaly ☺, a dodat si navzájem energii do dalších dnů. Takže to je parádní !

Za ten měsíc a půl se nám tu udalo spoustu věcí. Jak taky jinak ☺ V první řadě jsem se pokusila jaksi stabilizovat svůj rozvrh během týdne. Slabých záků na doučování přibývalo, děti na hrací terapii v mém kontejneru trochu taky. Čtení a trochu i psaní, to mě baví. Každý z kluků je jiný, ale s většinou děláme to samé – nejprve abecedu, a pak pokračujeme slabikami a tak dále. Nikdy jsem takovéhle základy čtení neučila, navíc ve francouzštině, kde se spousta věcí čte jinak, než se to píše – takže se pořád učím taky. Na někoho moje metody zabírají líp a tak už jsme se dostali k celým větám a dělají mi radost, s jinými jsme pořád u několika hlásek, skládáme slabiky a v zásadě začínáme pokazdit znovu. Ale musím říct, že alespoň zatím jsem se v těchto individuálních pracích se slabými záky docela našla a moc mě to baví – nedokážu si představit, že bych učila celou třídu, když je dětí hodně, ještě pořád nemám

moc autority. To u te psychologie, tam ještě pořád trochu tapu, protože se neustále objevují nové děti, a já pořád znovu vymyslím, jak jim pomoci a neublížit. Protože jsou to děti, které v naprosté většině případů zazily něco, co si já zřejmě nedokážu ani představit, a jak se dostat citlivě tam, kam potřebuju, to je běh na dlouhou trať.. No a když už jsem unavená z kontaktu s dětmi, je tu spousta

dalsi prace v kancelari i jinde, takže zapisuju dochazku do sobotnich "zajmovych krouzku", peru skolni uniformy pro prvnaky a kroje pro skauty, kopiruju pripravne listy pro ucitele a tak.

A z mene obvyklych aktivit? Byli jsme navstivit zdejsi centralni veznici, ktera je za mestem. V Cechach jsem nikdy ve vezeni nebyla, takže porovnavat nemuzu, ale zanechalo to ve mne hluboky dojem – prostredi bylo kupodivu celkem dobre, stromy, fotbalove hrste, policka se zeleninou..ale setkani s vezni, to se asi neda popsati. O dost vic jsem si uvedomila, ze svoboda neni jen slovo. Protoze kdyz vidite nekoho, komu je 17 a dostal trest na 15 let, tak ten pocit beznadeje je veliky..uvnitř vezeni mi vsechna slova povzbuzeni najednou znela jako neuveritelna klise. Urcite jsme tam nebyli naposledy, ale kazdy tyden bych to asi nezvladla – mozna jsem na to slaba povaha..

O par tydnu pozdeji jsem absolvovala dalsi velkou akci tohoto mesice – velke vikendove setkani skautu z celeho mesta ku prilezitosti zahajeni noveho skautskeho roku (protoze tady jsou taky skauti, mezi ktere jsem se zapojila – ale o tom vice v zaveru dopisu venovanem skautum☺). No zazitek neuveritelny..abychom se dostali na místo, museli jsme se vsemi 60 kluky projit v zasade skrz cele mesto. V sobotu tam a v nedeli zpatky. Sef skautu mi rekl, ze jedna cesta je 8 km, otec reditel komunity tvrdil 15, vedouci vlcat mluvil o 20 a kluci sami prohlasili, ze to je 24 km. Tak si vyberte☺ Ale bylo to fakt daleko! Zabralo nam to tri hodiny casu cestou tam a tri hodiny zpatky. Protoze moc chodniku tu nenajdete, stradovali jsme si to vetsinou primo po silnici mezi prachem, kourem z vyfuku a troubenim aut, to vse v odpolednim africkem slunci. Kluci ovsem ani na minutu neprestali zpivat pochodove pisne a nakonec jsme zdarne dorazili tam a druhy den s pomoci nanuku i zpatky (ackoli jsem byla neskonale vdecna, ze jsem na zacatku nevedela, co vsechno me ceká☺ - ono je to nekdy lepsi!). A pritom jsem si nemela na co stezovat, mela jsem normalni boty a normalni batoh. Nekteri kluci meli pantofle, nekteri botasky bez tkanicek, a jeden si v pulce cesty sundal boty, protoze mel hrozne puchyry, a sel jen v ponozkach. Popruhy batohu mnohym z nich drzely na posledni nitce. Presto slapali porad dal a

prohlasovali, ze jsou neunavitelni☺. No a na miste jsme meli zahajovaci ohen, slavnostni nastupy, souteze mezi druzinami, kluci se koupali v rece, varili jsme si na ohni a spali namackani vedle sebe v dome bez strechy, takže v zasade pod sirakem☺. Pujcili mi konzsky skautsky kroj a musela jsem se vyfotit s asi milionem konzskych skautu – to bylo poprve, kdy mi zacalo trochu vadit, ze jsem beloska, protoze co je moc, to je prilis..ale byl to bezva vikend a jeste par dni pote jsem ho citila v nohach a na svem pripalenem obliceji☺.

A co se nam jeste udalo? Meli jsme tu (stejne jako v Jihoafricke republice, ze, Anezko a Magdo☺) epochu pleteni naramku, tak tu ted mame spoustu onaramkovanych kluku☺ Taky jsem si v nejake chvili jen tak kreslila ruzne drobnosti na papir a kluci to videli – a od te doby jsem nucena kreslit lihacem tetovani na ruce a mohla bych to delat donekonecna, protoze po dvou dnech to zmizi a muzeme zacit znovu! No a aby toho umeni nebylo malo, zacala jsem ucit par kluku na fletnu, jsou na hudbu dost talentovani, tak to jde dobre a mam z toho radost. Obcas vyrazime s par kluky nebo s druhou dobrovolnici jen tak na prochazku po okoli, koupime si koblizky, které se tu prodavaji uplne vsude a které jsou tak strasne dobre, ze se zrejme vratim o deset kilo tezsí, a jen tak se snazime splynout se zdejsim prostredim, coz moc nejde, protoze se tady proste neschovate a slovo muzungu – beloch – je slyset na kazdem kroku. Jednu nedeli jsme byli na vylete s malymi kluky a po ceste jsme si koupili zdejsi napoj munkoyo, coz je ridka kukuricna kase smichana s koreny manioku. Pri povidani s klukama se me jeden z nich zeptal (je mu asi 11), jestli kdyby jen tak takhle na ulici nasel velky diamant, tak jestli by se do nej nejaka beloska mohla zamilovat. Nejdriv jsem to nepochopila..ale pak jo. Uz takhle malý kluk ma dojem, ze jsou to penize, který se pocitaji.. Obcas kluci zpivaji zdejsi pisne, které se asi nikdy nenaucim, ale které jsou krasne – a zajimave je, ze jsem tady asi jeste neslyela jednohlasou pisnicku – vsechno to jsou vicehlasy. Zrejme proto, ze tady clovek nikdy nezpiva sam..

A spousta dalsich veci, vice nebo mene veselych – proste Afrika. O meste slibuju, ze napisu priste, protoze to je na dlouho – o Lubumbashi by se dalo napsat nekolik stranek, jak je (samozrejme) rozdilne od mest, která znamé. Stale netrpelive ocekavame dest, pry uz tady mel davno byt. Obcas uz to vypada, ze zacne prset, a pak nic - maximalne par blesku a konec. Ale tak jednoho dne to prijít musí☺.

Abyste si nemysleli, ze jsem to tentokrat odbyla, vezte, ze na konci dopisu je jeste jedno velke PS – ve kterem pisu o skautingu tady, jak jsem ho zatim poznala. Ale ti, které skautovani az tolik nebere, to nemusí cist☺

Abyste si nemysleli, ze jsem to tentokrat odbyla, vezte, ze na konci dopisu je jeste jedno velke PS – ve kterem pisu o skautingu tady, jak jsem ho zatim poznala. Ale ti, které skautovani az tolik nebere, to nemusí cist☺

Zdravim vas z Konga, dekuju za vsechny vase vzkazy a modlitby. Zdravi vas i cela komunita, jejiz vyborny otec reditel mi kazdy vecer hrozi, ze mi odebere ceskou narodnost, protoze nevypiju k veceri celou flasku piva (ktera ma mimochodem ne pul, ale trictvrte litru). Ale jinak se citim celkem zapadnuta, a to tu nejsem moc dlouho☺. Zdravi vas i vsichni chudi, ale srdecni Africane, které tu potkavam. A posilame vam trochu africkeho slunce, trochu klidu, se kterym se tady vsechno (ne)resi, a trochu lasky, se kterou se tady vsichni staraji o deti, se kterymi je to nekdy tezke, ale které by jinak zustaly opustene na ulici. Mejte se vsichni krasne a zase za mesic !

Alzbeta

PS : A ted slibeny skautsky dodatek : Kazdou sobotu tady probiha neco jako zajmove krouzky – ale je to povinny pro vsechny zaky, takže kazdy, kdo chodi do skoly, si musi vybrat jeden z osmi “krouzku”, a toho se kazdou sobotu ucastnit. Uz jsem psala, ze do skoly chodi asi 240 deti – a z toho je tady 100 skautu. Takze jako fakt velka skupina, skauti jsou tu obliveni! No tak jsem si rekla, ze kdyz jsem skautka u nas, zapojim se i tady, a tak se ze me stala vlceci mama☺. Skauting je tu stejny, a zaroven strasne moc jiny – nejvetsi napln jejich sobotnich schuzek tvori

pochodovani a zpev. A jestli my u nas máme problem s tim, ze zpiva malo lidi, tady je to opacne. Proste vsichni jsou v kruhu a jeden se vrhne doprostred, zacne tleskat a zpivat, a vsichni ostatni se okamzite pridaji, a po par sekundach toho uprostred vystrida jiny se svou pisnickou a vsichni se okamzite pridaji k nemu. No a tak to vydrzi dlouho, dlouho.. Skauti mají navíc totem pro kazdou družinu, tak ti tancujou kolem totemu. A nejlepe, kdyz se spoji pochodovani a zpev, takže se zpiva do pochodu. A ze si to poitom masirujou dost rychle, i ti nejmensi. Tak jsem se naucila par pisnicek a kdyz mam stesti a zrovna se zpivaji, pridam se. Jinak jenom pochoduju☺. Hymna vlcat (zrejme) je tady taky dost dobra – nepochytila jsem vsechno, ale zpiva se tam neco ve smyslu “Oue, vlcata! Oue, vlcata! Pochodujme rychle, nohy jsou na chozeni! Kdo bude posledni, tomu usekneme hlavu!” – takže vidite ☺. A co me jeste zaujalo, to bylo rozdeleni do družin na zacatku roku. Alespon u nas v oddile nad rozdelenim družin pro nasledujici rok stravime hodiny a hodiny..a vite, jak to udelali tady? Vsech padesat vlcat se namackalo do skolnich lavic. A pak kazda rada lavic utvorila jednu družinu. Proste tak, jak sedeli..nikdo se nikoho nepta, kdo s kym kamaradi a s kym ne..a kupodivu, zadny problem☺ - tak mozna inspirace na pristi rok? ☺ A kdykoli je neco unavny nebo tezky, i ti nejmensi, pote co se zeptaji, jestli jsem unavena, a ja reknou ze trochu jo, prohlasi: “No jo, to je skauting!” Maji

svetle zelene satky s ruzovym lemem (ano, paradni kombinace) a jsou na skauty neuveritelne hrdi. Divci skauting se tu teprve rozjizdi, na zahajovacim vikendu bylo par iniciativnich radovych sester, ktere se snazi podporovat tu malou skupinu holek, ktere si myslí, ze skauting neni jenom pro kluky. A mimochodem, konzsti skauti slavi letos, stejne jako ti cesti, sto let od sveho vzniku! Nahoda? Proste zajimave – mezinarodni skauting na vlastni kuzi. Myslim, ze dalsi skautske zazitky me jeste cekaji..